

pelen, om zijne tevredenheid over die schikking te betuigen. De hut stond in of liever aan den ingang van een essenboschje, dat zich uitstreckte over de heuvelachtige velden van Rookwood. Het hutje was klein maar stevig gebouwd, en zeer gemakkelijk ingerigt. De bloemtuin, die er voor lag, en de kool- en aardappelen-bedden er achter waren in de beste orde. De vensterkozijnen waren versierd met gele muurbloemen en rozen, die even als bij verscheidene andere huisjes in den omstreken, langs de muren opgeleid waren. Geene enkele bloem viel van den smallen rand op het kiezelpad, en de kamperfoelie, die om de lage deur heen hing was zeer goed in orde gehouden. Het was een paar dagen nadat Louise vertrokken was, dat Emilie hem voor de eerste maal bezocht; zij bleef niet lang, want zij had hare wandeling reeds langer dan gewoonlijk uitgestrekt; maar zij beloofde spoedig terug te zullen komen, zeggende dat zij gaarne eene teekening van het huisje zou willen maken, dewijl het er zoo lief uitzag.

De oude man glimlachte, en zeide op een treurigen toon: „Iedereen vond het hier toch niet mooi.”

„Mij dunkt het ziet er juist uit als eene verblijfplaats van vrede,” zeide Emilie.

Marcus keerde zich om toen zij sprak, en zij draalde nog eenige minuten op den hoek, waar het huisje het meest in het oog sprong door eene kleine opening, hetgeen haar het beste punt voor hare schets toescheen.

Onderscheidene zaken hadden sedert dien dag haren tijd in beslag genomen, zoodat zij slechts eenmaal hare belofte om terug te komen had kunnen vervullen; en toen jufvrouw Monk haar op de gedachte bragt, om hetgeen van de pastei zou overblijven aan Marcus te brengen, was zij, gelijk zij gezegd had, zeer blijde, en ging opgeruimd heen, om hem die geheel te brengen. Zij had geen last van den hond, en bereikte onverhinderd de deur; doch deze was gesloten, het blind was ook digt. Zij klopte aan, maar kreeg geen antwoord. Zij besloot hieruit dat hij aan zijn werk was, en haar mandje nederzettende, ging zij op het muurtje zitten, dat het huisje aan de zijde der heuvels omgaf. Terwijl zij daar zat uit te rusten, keek zij om zich heen, en bemerkte weldra dat er eene groote verandering had plaats gegrepen. De heg was niet langer netjes afgeschoren en onderhouden; de bloemen hadden zich eenen eigenen weg gebaan, de anjelieren waren niet opgebonden en hingen neder onder het gewicht van hare bloesems; de witte convolvulus had zich om de doperwten heengeslingerd, en die naar den grond getrokken, de roode madeliefjes waren buiten den rand op de paden gegroeid, en de rozen hingen hier en daar langs den muur naar beneden.

„Hij moet veel te doen gehad hebben, sedert ik de laatste maal hier was, om die dingen zoo te laten blijven,” dacht zij, „bloemen zijn zoo spoedig in wanorde; wat is dat jammer!” Zij maakte reeds een plan, hoe zij het best haar mandje zou achterlaten, toen zij hem met een takkebos op den rug uit het boschje zag komen. Zij stond op om hem te gemoet te gaan. Hij zag er mager en ziekelijk uit, er scheen bij hem zelve eene even groote verandering als met zijnen tuin te hebben plaats gegrepen.

„Mijnheer Bury, wees zoo goed uwen hond terug te roepen,” zeide zij, toen Drover op haar toe kwam loopen, „ik ben blij u weer te zien, ik vreesde reeds dat ik mijn mandje weer meê had moeten nemen.”

Marcus lette niet veel op hetgeen zij zeide, hij riep zijnen hond terug, en trad op zijn huis toe, zeggende: „Het is lang geleden dat gij niet bij mij geweest zijt.” Toen hij zijn takkebos neergelegd had, maakte hij de deur open, en noodigde haar op zulk eene smeekende wijze binnen te treden, dat zij aan dit verzoek geen weerstand kon bieden. Hij opende het blind, zeggende dat hij voornemens geweest was den geheelen dag uit te blijven, maar dat hij niet meer in staat was te werken, zoo als hij vroeger had kunnen doen; daarom had hij zijn plan opgegeven, en, na eenige takken gesprokkeld te hebben, was hij maar naar huis teruggekeerd omstreeks het midden van den dag.

„Zijt gij ziek geweest?” vroeg Emilie vriendelijk.

„Niet bepaald ziek, jufvrouw, maar ik heb een gevoel van zwakte, net alsof ik altijd vermoeid ben,” antwoordde hij.

„Gij zijt toch nog niet oud, ten minste nog niet heel oud,” zeide zij.

„Nog niet ver boven de zestig; maar er is een middel om oud te worden, jufvrouw, waar de jaren niets mede te maken hebben,” antwoordde hij op een treurigen toon.

„Hebt gij enig verdriet gehad?” vroeg zij nog vriendelijker.

„Niets nieuws, jufvrouw, niets nieuws, en ook niets meer dan hetgeen ik verdiend heb, ofschoon juist niet uit de handen van haar, door wie ik het ondervonden heb,” zeide hij met eenige bitterheid.

Emilie wist niet wat zij hierop zou antwoorden; zij wilde hem niets meer vragen, en bleef dus besluiteloos staan.

„Wilt gij niet gaan zitten, jufvrouw? het is zoo aangenaam voor mij eens eene andere stem dan mijne eigene te hooren. Misschien zoudt gij mij wel wat willen voorlezen. Ik hoor dat gij soms den een of ander iets voorleest.”

Emilie weifelde tusschen hare ernstige begeerte om aan die uitnoodiging te voldoen, en de herinnering dat jufvrouw Monk op hare terugkomst zou wachten, eer zij aan haar middagmaal begon, waartoe het nu reeds de gewone tijd was. Terwijl zij nog aarzelde, nam Marcus eenige boeken en papieren van eene plank, die langs den muur gespijkerd was.

„Dit blaadje is voorzeker zeer mooi,” zeide hij, terwijl hij haar een tractaatje gaf; „maar de bijbel is toch ongetwijfeld het beste,” en hij nam er een van de plank.

„Ik ben blij dat gij de waardij van den bijbel kent,” zeide zij terwijl zij dien opende.

„Ik weet nog niet zeker of ik dat wel doe,” zeide hij; „maar in deze wereld bezit ik geen troost, en dus ben ik wel genoodzaakt naar eene andere wereld uit te zien, en zoo veel weet ik wel, dat de weg naar die andere wereld in den bijbel te vinden is.”

„Hebt gij er veel in gelezen?” vroeg Emilie.

„Niet genoeg om mij veel goed te doen. Ik kan nog niet zeggen dat die woorden zoeter voor mij zijn dan honig, en dat is toch de ware manier om ze goed te leeren verstaan.”

„Ik zal er u geregeld uit voorlezen, als gij dat gaarne hebt,” zeide Emilie. „Maar voordat ik begin, moeten wij God bidden, opdat Hij zelf onze harten opene om zijn woord te kunnen verstaan.”

Marcus knielde zonder de minste tegenspraak neder, en Emilie deed een kort eenvoudig gebed, om de hulp van den Heiligen Geest af te smeeken.

Nauwelijks waren zij weder opgestaan, of de deur ging open, en drie dames, die vrolijk gekleed waren, traden binnen, en zagen er niet minder verrast uit als de oude Marcus en Emilie.

ZIJT DADERS DES WOORDS.

In de fransche Bijbelvertaling staat: „Brenge het Woord in praktijk, en vergenoegt u niet met het slechts te hooren.” Een fransch godgeleerde voegde hier de volgende aanteekening, ook voor nederlandsche Christenen zeer behartigenswaardig, bij: — „Gij hebt wel eens een zelfzuchtig kind zien zien verstoppen, om het een of ander, dat hem lekker smaakte, op zijn gemak op te smullen, ten einde geen gevaar te loopen om er van te moeten mededeelen. Zoo doen ook zekere Christenen. Zij voeden zich met Christus en zijne liefde; maar zij voeden er zich alleen mede, en houden het voor zichzelf. Zijn er niet die zich verblijden Christenen te zijn, terwijl zij anderen, misschien van hunne beste vrienden, in de duisternis der wereld laten? Onderzoek u zelve ernstig, en vraag of er niets rondom u te doen valt. Toen Christus u vond, sprak Hij tot u: „ga ook in mijnen wijngaard arbeiden.” Waarom heeft Hij u in zijne dienst genomen, indien niet om de boodschap des heils te verbreiden! Ach! hoe vele Christenen zijn er die alles behalve als dienstknechten van Christus leven! Wat al ledige uren en nuttelooze gesprekken verslinden hun leven! Wat al dingen zouden zij te doen vinden, én voor hen zelve, én voor degenen die hen omringen, indien zij opregte, getrouwe discipelen van Hem waren, die zijn leven doorbragt, goed doende!”

DE VRUCHTBOOM.

Een oude hottentotsche broeder zeide: „Toen ik voor omstreeks vijftien jaren voor het eerst Avondmaal mogt genieten, plantte ik een vruchtboom in mijn tuin. Welig groeide hij op en draagt het eene jaar na het andere heerlijke vrucht. Wanneer ik nu den boom aanzie, dan schaam ik mij over mij zelve en denk: waarom brengt gij den Heere niet zoo vele en heerlijke vruchten, als deze boom doet, daar gij toch sedert lang in zijn hof geplant zijt en zijne hemelsche zegeningen zoo rijklijk genoten hebt?”